

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/150/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314010737
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Klčová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2314010737.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Klčovej a sudcov JUDr. Daniely Šramelovej a JUDr. Mariána Jarábka v trestnej veci proti obžalovanému S. V. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno c/ Trestného zákona o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 31.10.2014 sp. zn. 3T 133/2014 na verejnom zasadnutí konanom dňa 03.02.2015 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného S. V., narodeného XX.XX.XXXX, zamieta.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaného S. V. za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno c/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- ako otec syna S. V., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho u matky U. E. v Z., štvrť I. č. XXX/XX, hoci mu zo Zákona o rodine vyplýva povinnosť vyživovať svojho syna a Okresným súdom Galanta, rozsudkom sp. zn. 12P 167/2009, z 10.12.2009, právoplatným 28.12.2009 bol zaviazaný prispievať na jeho výživu po 100 Eur mesačne, vždy vopred do 15 dňa v mesiaci do rúk matky U. E., túto povinnosť asi od 01.03.2014 do 31.10.2014 neplnil a vznikol mu tak dlho na výživnom vo výške 800,-- Eur. Vyživovaciu povinnosť na svojho syna S. neplnil napriek tomu, že Okresným súdom Galanta, trestným rozkazom sp. zn. 2T 88/2013, z 30.12.2013, právoplatným 18.02.2014, bol za prečin zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona, vo vzťahu k jeho synovi S., odsúdený.

Za tento prečin uložil obžalovanému podľa § 207 odsek 3 Trestného zákona, § 36 písmeno l/ Trestného zákona, § 37 písmeno m/ Trestného zákona, § 38 odsek 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 1 roka.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do Ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný. Postup súdu nepovažuje za zákonný, nakoľko súd prvého stupňa po tom, ako vydal vo veci trestný rozkaz, nemal ďalej konať, pretože prokurátor podal odvolanie po uplynutí zákonnej lehoty. Zároveň namietal správnosť skutkovej vety, pretože v tejto nie je zohľadnená zmena priezviska maloletého dieťaťa, ktoré v súčasnej dobe používa priezvisko „ E. “ a to na základe rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 12P 148/2013 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu Trnava sp. zn. 10Cop 51/2013.

Okresný prokurátor odvolanie nepodal.

Zástupkyňa krajského prokurátora navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, maloleté dieťa tak ako je identifikované v skutkovej vete dátumom narodenia a matkou nespochybňuje správnosť skutku.

Krajský súd ako súd odvolací podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku na základe riadne a včas podaného odvolania preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ podať odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, pričom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Preskúmaním obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil, že rozhodnutie o vinne obžalovaného vychádza z jeho vyhlásenia o vinne v zmysle § 257 odsek 1 Trestného poriadku, ktoré vyhlásenie súd prvého stupňa postupom podľa § 257 odsek 4, § 333 odsek 3 písmeno c/, d/, f/, g/, h/ Trestného poriadku prijal a následne podľa § 257 odsek 7 rozhodol, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná.

Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie o vine obžalovaného je založené na jeho vyhlásení o vine poukazuje odvolací súd na zákonnú úpravu, v zmysle ktorej proti uzneseniu súdu, ktorým prijal vyhlásenie o vine a následne rozhodol, že v priznanom rozsahu sa dokazovanie nevykoná, nie je prípustná sťažnosť.

Pri preskúmaní dôvodnosti odvolacej námietky obžalovaného odvolací súd zistil, že pôvodne bol v prejednávanej trestnej veci vydaný trestný rozkaz dňa 04.08.2014, ktorý bol obžalovanému doručený dňa 05.09.2014 a okresnému prokurátorovi dňa 04.09.2014.

Proti tomuto trestnému rozkazu podal odpor okresný prokurátor dňa 08.09.2014.

Podľa § 355 odsek 1 Trestného poriadku, obvinený a osoby ktoré sú oprávnené podať v jeho prospech odvolanie, ako aj prokurátor, môžu podať proti trestnému rozkazu odpor. Odpor sa podáva na súde, ktorý trestný rozkaz vydal a to do 8 dní od jeho doručenia.

Z obsahu spisu vyplýva, že prokurátor podal v prejednávanej veci odpor 4. deň od doručenia trestného rozkazu, teda v zákonnej lehote, preto je odvolacia námietka obžalovaného o podaní odporu po uplynutí lehoty nedôvodná.

Pokiaľ sa v skutkovej vete napadnutého rozsudku uvádza priezvisko maloletého dieťaťa - S. V., u ktorého došlo medzičasom k zmene priezviska na „ E. “, nejedná sa o takú vadu rozsudku, ktorá by odôvodňovala jeho zrušenie. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s názorom, že maloleté dieťa, voči ktorému si obžalovaný neplnil riadne vyživovaciu povinnosť, je identifikovateľné aj k skutkovej vete napadnutého rozsudku dátum narodenia a jeho matkou.

Preskúmaním výroku o treste odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa dôsledne rešpektoval zásady rozhodné pre výber druhu a výmeru trestu. Uložený trest zodpovedá tak spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaného ako aj jeho osobe a zohľadňuje predovšetkým to, že obžalovaný si napriek predchádzajúcemu odsúdeniu vo veci Okresného súd Galanta sp. zn. 2T 88/2013 (trest povinnej práce), naďalej neplnil zákonnú vyživovaciu povinnosť. Z uvedeného aj odvolací súd vyvodil, že výchovný trest nedosiahol účel, nebolo preukázané ani čiastočné plnenie vyživovacej povinnosti, a tento postoj obžalovaného odôvodňuje uloženie represívneho nepodmienečného trestu.

Výmeru trestu na spodnej hranici trestnej sadzby považoval odvolací súd za primeranú, pretože obžalovaný doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody za tento druh trestnej činnosti. V súlade so zákonom bolo aj zaradenie obžalovaného na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, keď z odpisu z registra trestov aj odvolací súd zistil, že za posledných 10 rokov nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol, keď nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie alebo zmenu napadnutého rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.